

Naar 't zonnig Italië

Van Wiesbaden ging het met den nachtrein naar München, wéér dus in de duisternis. We hadden een coupé alleen met ons drieën, en daar van lezen toch geen sprake kon zijn, bereidden we ons maar dadelijk voor het slapen. 't Ging heerlijk: twee op de banken, een op een deken op den grond. En werkelijk verfrisch ontwaakten we even vóór München, verfrischte en — vuil. Maar dat laatste hinderde niet: een voorproefje van Egypte! We waren gelukkig alléén gebleven; ieder, die de deur opende en deze drie mummies ontdekte, wierp de deur weer dicht, wat telkens een kleine onderbreking in onzen slaap beteekende.

In München hadden we dadelijk aansluiting; we hadden dat halve uur wel noodig om met pak en zak naar den anderen trein te verhuizen.

Toen ging het de bergen tegemoet, steeds hooger, Innsbrück, de Brenner, het hoogste punt. Vandaar stroomden de beekjes zuidwaarts en door het breede Etschdal ging het zuidwaarts, en — werd het warmer. Hadden we in Duitschland gebihberd en het op den Brenner koud gehad, — nu brak het zonnetje door de wolken en konden we ons verwarmen.

Nòg eens moesten we overstappen in Verona; toen stoomden we in stralenden zonneshijn naar Venetië, ons laatste station in Europa.

Venetië

De trein stoomt, na Mestre, de lange landtong op, die Venetië met het vasteland verbindt. Zoo lijkt het of we dwars door de blauwe Adriatische zee rijden. Het duurt echter niet lang en vóór we 't weten staan we met al onze loodzware koffers, acht in getal, en een flink aantal tassen en taschjes, op het perron naast het Canal Grande, waar de zwarte gondels voortdurend af en aan glijden. Dit is dus Venetië!

Een heirleger gediensstige geesten in uniform stormt op ons af en informeert in alle talen waar we naar toe moeten en ieder prijst zijn eigen hotel aan, waarvan de namen op de petten te lezen zijn.

We hebben adressen, maar niemand schijnt ze te kennen. Ze schreeuwen allemaal door elkaar en brengen ons steeds verder van de wijs.

Eén van ons heeft een adres van Cook in Amsterdam gekregen. Dat zal misschien beter bekend zijn. 't Wordt opgediept — hier is 't: Hotel „Casa Petrarca.”

Een gondelier hoort 't. Dát kent hij. De koffers staan in een oogwenk opgestapeld in den kleinen gondel. Wij vallen neer in de gemakkelijke stoeltjes, en — daar glijden we rustig door talloze kanalen en kanaaltjes onder evenzooveel grappige hoge bruggen en bruggetjes door. De voorgevels van de huizen komen op deze kanalen uit. Voor de voordeuren liggen gondels. We vragen ons af of bij hoog water de huizen niet overstroomd zouden worden. Maar 't is al zooveel eeuwen goed gegaan!

We maken een bocht, hier is 't Canal

Grande weer, en daar — ons hotel. We worden vriendelijk ontvangen door een beschaafde Italiaansche, die ons naar onze gemeenschappelijke kamer brengt. Den volgenden dag was 't heerlijk zonnig weer. Hoog boven op het dak-terras, vol bloemen en het uitzicht op het kanaal, konden we na de lange treinreis eens echt lui zijn en ons laten warmen door de zuidelijke zon.

Zes dagen zijn we in Venetië geweest, en hebben de vele bekende gebouwen en paleizen bekeken, die we zoo goed konden bij naam, en waarvan we de foto's al zoo dikwijls bewonderd hadden.

Nu zagen we met eigen oogen de beroemde San Marco-kerk, in oud-Byzantijnschen stijl opgetrokken, kleurig en

vol goudmozaiek van binnen en van buiten, het prachtige Dogenpaleis naast de sombere oude gevangenis en met de laatste verbonden door de beroemde „Brug der zuchten:” en we deden onze inkoop in de grappige kleine winkels, die op sommige hoge bruggen gebouwd zijn.

De week was veel te gauw om. Maar toch, toen we de laatste dagen Venetië zagen onder een grijzen hemel, gehuld in een somberen regensluiser, begonnen we te verlangen naar het zonnige Egypte, en nog meer, na een zoo lange, gedeeltelijk gedwongen vacantie, naar ons werk, dat al zoo lang op ons had gewacht.

Ied Bender, Heleen Voorhoeve, Rie Kat

TRAGISCHE JUBILEA

Het gebeurt niet zelden dat een opgewekt gevierd jubileum spoedig daarop gevolgd wordt door een onverwacht sterfgeval.

De feestklanken worden achterhaald door rouw en droefheid.

Dat komt voor bij jubilea van personen, soms ook bij staten en besturen.

Doch zelden zal er zoo'n merkwaardige gelijktijdigheid te constateeren geweest zijn van soortgelijke feestelijke herdenkingen, die onmiddellijk daarop gevolgd werden door droevige ontgoochelingen, als het Europa van 1938 en 1939 ons te zien geeft.

Het kan niet anders of ieder die zijn postzegel-album doorbladert, zal getroffen worden door de veelheid van weerspiegelingen die men daarvan ook in de postzegels der verschillende Europeesche Staten aantreft.

Het is misschien wel leerzaam voor hen die niet de vreugde van een eigen verzameling kennen, daarbij nader stil te staan „met een praatje en een plaatje.” Tsjecho-Slowakije, ofschoon al getroffen door de gevolgen van het accordé van München, herdacht toch op 28 October

van het vorige jaar nog opgewekt zijn twintigjarig bestaan als vrije republiek. Er verscheen een prachtig uitgevoerd, artistiek gedenklokje van één zegel, een symbolische voorstelling van Vrouwe Republiek, in de eene hand de lauwertak, in de andere de vredesduif, links geflankeerd door de St Nicolaas-kerk, rechts door den St Vitus Dom van Praag. Beneden het zegel de data: 1918-28/10-1938, boven: het wapen der Republiek met de zinspreuk Pravda vitezi. (De waarheid zegeviert!)

Weinigen zullen vermoed hebben, dat slechts enkele maanden daarna de Tsjecho-Slowaaksche republiek opgehouden zou hebben te bestaan, en dat deze herdenkingszegel tevens de laatste Tsjechische postzegel zou zijn, die uitgegeven werd!

Eénzelfde lot onderging Albanië.

Daar werden zelfs twee jubilea vlak na elkaar gevierd.

20 Nov. 1937 herdacht men de 25-jarige zelfstandigheid ter gelegenheid waarvan men een fraaie, symbolische postzegelserie uitgif. Een tweetal daarvan vindt men hierbij overgenomen: eerst het geboiede Albanië, neergevallen boven de nationale vlag, en daarachter de neergezegen, gekortwiekte Albaneesche adelaar. (1912.)

Doch daarnaast, na moeilijke jaren eindelijk het eerherstel: het ros van Skanderberg, den nationalen vrijheidsheld, weer fier zijn hoofd omhoog. (1937.)

Het jaar daarop, 30 Aug. 1938, werd het tien-jarig regeeringsjubileum gevierd van den in April van dat jaar in 't huwelijk getreden koning Zogoe.

Het derde zegel op deze afbeelding is er één van de reeks jubileumzegels, en laat u de bekoorlijke jonge vorstin zien. Koningin Geraldine. Deze schonk in Maart van het volgende jaar het leven aan een troonopvolger.... doch zij was nog niet hersteld of ze werd reeds met het prinsje uit Tirana verdreven door den inval der Italianen op Goeden Vrijdag!

Droefheid en zorg volgde hier al héél schielijk op feestgedruisch!

L'histoire se répète.

Polen bestond 11 Nov. 1938 twintig jaar.

Ook hier werd dit feit op postzegels gememoreerd, en wel op bijzonder artistieke wijze.

Een prachtig blok van vier zegels in koperdiepdruk uitgevoerd, met de portretten van 's lands groote mannen.

Natuurlijk allereerst „de groote maarschalk,” Jozef Pilsodski; dan oud-president Gabriel Norutowicz (1922/26).

Daaronder de president Ignacy Mościki (1926/39) en maarschalk Edward Śmigły—Rydz.

Er volgden nog meer feestelijke herdenkingen. Er verscheen een postzegel ter gelegenheid van den terugkeer van het gebied aan gene zijde der Olsa (Teschen) in het Rijk.

Want ook Polen profiteerde van München, hoezeer men dat later ook berouwd en betreurd heeft! De postzegel geeft dezen terugkeer zinnebeeldig weer: moeder Polen opent verwelkomend haar armen voor haar terugkeerende kinderen.

En het meest tragische volgt nog!

In Juli van dit jaar bestond het Poolse leger 25 jaar.

Er verscheen een schitterende zegel: de Poolse weermacht, fier en stram defilerend voor het standbeeld van den grooten maarschalk, die martiaal op hen neerziet, den maarschalks staf in de hand!

En thans? Evenals bij Tsjecho-Slowakije,

werd ook deze Poolse postzegel de laatste van het land!

President en maarschalk ambtelooze geïnterneerden, het fiere leger vernietigd, verjaagd, verstrooid!

De Baltische Staten ontstonden gelijk met Tsjecho-Slowakije en Polen.

Zij herdachten ook gelijktijdig hun twintigjarige onafhankelijkheid.

Zc bestaán nog wel, een jaar later.

Maar hun onafhankelijkheid??

Ook deze landen bleven niet achter met fraaie jubileumseries.

Allereerst die van Litauen:

President A. Smetona, met links eenige ruïnes van middeleeuwsche gebouwen, tijdens den wereldoorlog 14/18 vernield door de Duitsche troepen. De voorstelling draagt het opschrift: Karo Suniokota Lietuva. (Het door oorlog geteisterde Litauen.)

Rechts het prachtige Rijksmuseum te Kaunas, genoemd naar Vytautas de Grootte. (Witold de Grootte.)

Het tweede afgebeelde zegel van de reeks is zeer merkwaardig: een historische voorstelling, de uitroeping der onafhankelijkheid op 16 Februari 1918 te Wilna door den Staatspresident Dr Janos Basanavicius, bijgenaamd de patriarch der Litausche vrijheid.

Hij is omgeven door zijn „Staatsraad.” (Rechts van hem is bijv. de tegenwoordige president Smetona duidelijk te herkennen!)

Ook van de Letlandsche jubileumzegels beelden we een tweetal af.

Bij beide staat in het medaillon het portret van den president Dr M. K. Ulmanis.

Op het linkerzegel omgeven door zijn weermacht, rechts door zijn burgerbevolking: handwerkslieden en jeugdverenigingen.

Twee jaren wereldgeschiedenis!

1938 het jaar der jubilea, 1939 het jaar der ineenstortingen.

Rouw na feestvreugde.

Men zou met deze voorbeelden voor oogen bijna gaan vreezen voor de onafhankelijkheid van Luxemburg, dat ook kort geleden zijn honderdjarig bestaan vierde en op postzegels herdacht.

In ieder geval spreken ook de postzegels een duidelijke taal; zij onderstrepen wel heel nadrukkelijk de broosheid en onbestendigheid van aardsche macht en glorie.

G. J. P.

De vliegende BENZINEPOMP

Ter gelegenheid van het twintigjarig bestaan der K.L.M. heeft de directeur, de heer Plesman, toen hem gevraagd werd naar de verdere ontwikkeling van het bedrijf, geantwoord, dat het in oorlogstijd moeilijk, zoo niet onmogelijk is, zich in de toekomst te verdiepen; echter was er één ding, dat zich ook door een oorlog niet aan banden liet leggen: de voortgang der techniek. En dat dient de burgerluchtvaart goed voor oogen te houden, al ligt in vele landen dit bedrijf practisch stil.

Welnu, in den wereldoorlog is wel gebleken, dat in die vier jaar de luchtvaart zich geweldig ontwikkelde en dat zich daarin de basis heeft gevormd van het luchtverkeer, dat thans als het snelste vervoermiddel de gansche wereld veroverd heeft. Helaas is met dien groei de ontwikkeling van het *luchtwapen* hand in hand gegaan. En wanneer men leest van de verschrikkingen van den luchtoorlog, van bommenwerpers, die van honderden kilometers ver met hun ontzettenden last dood en verderf brengen in het vijandelijk gebied, dan zal er geen tweeërlei meening zijn over de vraag, of de prijs niet veel te hoog is geweest. De zonde ligt wél diep geworteld in het menschedom, wanneer alles, door den mensch gewrocht, wat schoon

en goed kon zijn — ten zegen voor de geheele menschheid, verkeerd wordt in een vloek.

Waar we iets van vertellen willen betreft een onderwerp, dat stellig wel de directie van onze K.L.M. dit jaar met groote belangstelling heeft bezig gehouden: de mogelijkheid om de vliegtuigen in de lucht van benzine te voorzien. Toen op dit gebied, reeds jaren geleden, in Amerika gewaagde proefnemingen zijn gedaan, zal menigeen zich niet hebben kunnen onttrekken aan den indruk, dat een paar waaghalzen weer eens iets nieuws hadden uitgedacht, om het groote publiek, dat steeds vraagt om nieuwe emoties, een prachtige sensatie te geven.

Niets is echter minder waar dan dat. De zaak is, dat het ook heden ten dage, bij allen vooruitgang, met de economie van de luchtvaart nog maar treurig gesteld is. In Amerika bouwt men kolossen van vliegboorten, maar hetgeen aan betalende lading kan worden meegenomen, staat altijd nog in droeve verhouding tot het gewicht van het vervoermiddel. Daar kwam nog iets bij: het oceaانverkeer maakt het nu eenmaal noodzakelijk, nu men althans volledig Blériot's plan, om op zee drijvende tusschenstations te stichten, heeft laten